

Khuyết Danh

Vnthuquan.net, 2009.

Bùa Ngãi Ở San Jose

Khi tôi đến bấm chuông ở ngôi nhà số 2924 Garden Ave, San Jose, CA 95111 vào lúc 03:00 giờ chiều ngày 26-11-2002 thì một người đàn bà đứng tuổi, có làn da mịn hồng đã mở cửa bước ra mời tôi vào nhà.

Cánh cửa rất hẹp mặc dầu ngôi nhà cũng khá rộng. Qua khỏi cửa, tôi ngửi thấy mùi nhang khói và mùi trầm hương cùng với mùi nước hoa quện vào nhau ở bên trong căn nhà. Người đàn bà lại mở một cánh cửa rất hẹp vừa cho tôi nghiêng người lách qua để đi vào một căn phòng khác nằm chéch bên trái của cửa chính ra vào. Đây là cả một thế giới huyền bí của người đàn bà đã gọi điện thoại cho tòa soạn Việt Báo để mời tôi đến thăm cơ sở kinh doanh của bà ta.

Cơ sở của bà là một căn phòng nhỏ lối hơn 10 thước vuông. Khắp bốn bức tường và ngay trên cánh cửa vào phòng đều được dán kín với những hình bùa phép, các tượng ảnh mang những biểu trưng bí

ẩn gì đó. Phía tường ngay lối cửa là một bàn thờ đủ các loại thần linh và tượng Phật theo điêu khắc của Thái Lan. Chung quanh bàn thờ là các lá bùa vẽ rồng rắn khó hiểu và dưới chân tượng Phật là các loại hoa quả, và đặc biệt có mấy mâm chứa đầy trứng vịt sống với nhang đèn nghi ngút. Bức tường đối diện với bàn thờ là bàn làm việc của người đàn bà được đặt sát một cửa sổ nhỏ làm bằng kính mờ.

Người đàn bà ngồi vào chiếc ghế phía sau bàn làm việc, lưng bà sát vào cái kệ tủ có nhiều ngăn lộ thiên đặt những cái khay lớn nhỏ khác nhau. Trên từng mỗi cái khay có những hàng chữ viết bằng chữ Việt dán lên như những ngăn tủ thuốc có đề tên trong một tiệm thuốc bắc. Các hàng chữ ghi rõ như "Bùa đem chồng con về", "Phép uống thương", "Bùa hộ mệnh bình an", "Phép sang bán xe nhà tiệm quán", "Phép đốt móng", "Giải bùa thư yểm", "Phép đốt", "Bùa lớn", "Nàng Quốc", v.v...

Tôi ngồi xuống cái ghế duy nhất đặt đối diện với người đàn bà. Sát cái bàn ngay bên cạnh tôi là một tủ sắt nhỏ có từng ngăn chia thành nhiều hàng và mỗi hàng lại ngăn ra từng ô nhỏ bên ngoài đề các tên khác nhau. Nhìn qua lớp kính mỏng tôi thấy bên trong giống như là những loại rễ cây hoặc lá khô.. Người đàn bà đưa tay bật sáng cây đèn loại dành cho bàn viết và chiếu ánh sáng vào phía những ngăn nhỏ trên tủ sắt rồi nói:

- Đây là 100 loại Ngải quý nhất mà tôi có đủ. Tôi cam đoan chắc rằng hiện nay có nhiều người nuôi Ngải, nhưng không ai có những loại Ngải quý hiếm này.

Người đàn bà nhìn tôi chăm chú như muốn xem phản ứng của tôi

như thế nào Bà ta chìa ra trước mặt tôi một tờ Việt Báo đã cũ và một tờ giấy ghi tên tôi, địa chỉ tòa soạn Việt Báo và số điện thoại:

- Tôi đã đọc bài của ông viết về nhiều cơ sở trên Việt Báo rất vô tư và xây dựng. Có một cái chợ tôi tưởng rằng nó đã chết, nhưng nhờ bài viết của ông mà nó sống lại sầm uất. Tôi đã ghi tên ông và địa chỉ để liên lạc nhưng tôi phải đi về Thái-Lan thỉnh phép một thời gian. Nay trở lại San Jose, tôi mạnh dạn gọi điện thoại mời ông đến xem xét công việc của tôi đang làm.

- Bà có thể vui lòng cho tôi biết bà làm nghề gì? Việt Báo chỉ giới thiệu người thật, việc thật, công việc hợp pháp mà thôi Sự giới thiệu là hoàn toàn miễn phí.

Người đàn bà đưa ra Giấy Phép Hành Nghề và nói: "Xin gọi tôi bằng Cô là được rồi." Tôi chưa có chồng và không bao giờ được phép gần đàn ông về thể xác. Đây là License của tôi. Việc làm chính của tôi hiện nay là "Làm phúc, là cứu người".

Tôi nhìn khắp căn phòng, dưới chân bàn thờ có hình mấy người đã chết... Trên khung cửa vào phòng có thờ hàng chữ của Đức Mohammed là nhà Tiên Tri của Hồi Giáo. Tôi hỏi người đàn bà:

- Cô xem chỉ tay, tướng số, bói bài phải không?

- Không, tất cả những thứ đó tôi đều biết, nhưng không xem bói toán cho ai. Ngoại trừ có ai đó thân tình cần tôi giúp. Tôi xin nói thẳng rằng tôi là một Thầy về Bùa Ngải chuyên nghiệp nhưng tôi không làm chuyện thất đức, không dùng Bùa Ngải để thư yếm hại ai bao giờ. Ngược lại tôi đã giúp cho bao nhiêu gia đình tan nát được đoàn tụ

hạnh phúc. Những người bỏ vợ, bỏ chồng đi lang chạy theo người khác tôi đã giúp kéo họ trở về sống lại với nhau.

Tôi giúp cho những người bị mất của được tìm lại tài sản đã mất; giúp cho người ta tránh được tai nạn chết chóc; giúp cho các người kinh doanh được mua may bán đắt, có nhiều khách... Nói tóm lại, tôi chỉ muốn giúp người. Tôi cũng giúp giải cứu nhiều người bị các thầy bùa ngãi độc ác thư yểm mà đã đi nhiều nơi nhưng không ai giải phá cứu được. Và đặc biệt là tôi có thể chữa được một số bệnh như bị phong thấp bại xuội, bị mặt đầy mụn nhọt ghẻ lở.

Tôi sẽ chữa lành cấp tốc mà tôi không hề lấy của ai đồng xu nào khi tôi chữa trị giúp họ. Những ai bị tê thấp không giở tay lên được hay không bước đi được, tôi chỉ đọc lời cầu chú và cào vuốt chỗ đau lập tức họ sẽ khỏi trong vòng lóí 15 phút. Người bị bệnh lâu vài chục năm thì ít ra cũng phải được tôi chữa trong lóí 3 lần mới hết.

Trong khi nói chuyện với bà thầy Bùa Ngãi, phái viên Việt Báo nghe điện thoại của bà hầu như cứ năm bảy phút lại reo lên liên tục. Nhiều người gọi xin hẹn giờ hay xin thỉnh bùa, thỉnh phép. Tôi hỏi người đàn bà:

- Mỗi người khách cô lấy bao nhiêu tiền?

- Tôi không lấy bao nhiêu cả. Chữa trị bệnh hoàn toàn miễn phí. Những ai đến thỉnh Bùa, Ngãi hay cần giải cứu thì tùy theo kết quả mà họ đạt được, họ đến trả lễ bao nhiêu là tùy hỷ. Có người cho tôi vài đồng, có người cho vài chục, nhưng cũng có nhiều người cho tới vài trăm hoặc vài nghìn Đô-La.

- Như vậy chắc cô kiếm được nhiều tiền lắm vì tôi nghe điện thoại

xin gặp cô liên tục.

Người đàn bà đưa ra trước mặt tôi nhiều tờ báo xuất bản tại Việt Nam như Báo Lao-Động, báo Tuổi Trẻ, báo Công An, báo Phụ Nữ và cả báo viết bằng tiếng Anh có tên là Saigon Times. Những báo đó xuất bản phát hành các năm khác nhau và đều có bài viết và hình ảnh đăng tải về người đàn bà mà tôi đang tiếp xúc. Trên báo Saigon Times xuất bản tháng 9 năm 2000 có bài viết ký tên Le Toan với tựa đề "US. Family Gives Food Parcels to The Poor" đã viết rằng "SGT-HCMC) A Vietnamese family living in the US. town of San Jose have donated 2,000 food parcels valued at VND40,000 each for distribution among poor residents of HCMC s District 4 during the family matriarch s annual Vietnam visit..." (Tạm dịch: Một gia đình ở San Jose đã tặng 2,000 gói lương thực trị giá 40,000 đồng VN mỗi gói cho dân nghèo Quận 4, Sài Gòn, khi họ về thăm nhà hàng năm...)

Bên cạnh bài viết là hình của người đàn bà đang trao gói quà cho một phụ nữ nghèo. Dưới tấm hình ghi là "Mrs Le Khanh hands a food parcel to a poor woman".

Trong khi đó tờ báo Kinh Doanh & Tiếp Thị trong một bài khác có đăng hình ảnh của bà LỆ KHANH đang trao quà cho những gia đình nghèo tại Quận 4 Sài-gòn vào ngày 04-9-2001. Bài báo thường thuật rằng Bà Lệ Khanh sống tại San Jose đã về Việt Nam tặng quà lần thứ 13 cho 2.000 gia đình nghèo mỗi gia đình một phần quà gồm gạo, bột ngọt, mì gói, dầu ăn, nước tương, muối bột.

Ngoài ra bà Lệ Khanh cũng tặng 300 phần quà tại Quận 8 Sài-gòn trong dịp Tết Trung Thu và cho các Hội Bảo Trợ, các nhà tình thương, các mái ấm trẻ em đánh dầy và thiếu nhi ngoài đường phố mỗi nơi 100 Mỹ-kim. Bài và ảnh chụp do phóng viên Cẩm Thanh viết

nói rằng đây là lần thứ 13 bà Lệ Khanh phát tặng quà cho người nghèo tại Sài-gòn. Những bài báo khác xuất bản tại Sài-gòn có đăng hình ảnh và bài tường thuật bà Lệ Khanh đang phát tặng quà Noel cho 1,000 hộ gia đình nghèo tại Phường 12 Quận 4 Sài-gòn.

Người đàn bà chuyên nghề Bùa Ngải đưa cho tôi xem các quảng cáo của bà đăng trên vài tờ báo tại San Jose và nói với tôi:

- Tôi không được ăn thịt. Hằng ngày khách thập phương đưa gà, vịt và hàng giỏ đầy trứng, trái cây đến cúng tổ, tôi nuôi Ngải xong là cũng bỏ đi. Thực phẩm hằng ngày của tôi là do người thập phương cho tôi ăn. Tôi chẳng thiếu thốn gì cả. Tôi chỉ giúp người và nếu có ai cho tiền bạc hay gởi tiền cúng tổ, tạ ơn thì tôi thu gom mang đi làm việc nghĩa, làm việc bố thí từ thiện cho dân nghèo. Tôi về Việt Nam và đã tặng thực phẩm cho người nghèo được 13 lần. Những lần đầu thì chỉ tặng cho 1.000 gia đình nghèo thôi, nhưng những lần sau thì 2.000 gia đình, rồi mới đây là nhiều hơn.

Khi tôi tặng quà thì có chính quyền địa phương, báo chí và cả Công An của CSVN đến kiểm soát. Tôi chỉ giúp người nghèo mà thôi. Và vì vậy, tôi chỉ làm chuyện tốt, không dùng bùa ngải để trục lợi cho cá nhân mình hay đi hại người khác. Tôi không cần tiền cho cá nhân tôi nên chẳng có ai có thể dùng tiền bạc để sai khiến tôi làm bậy như thư yểm hại phá người nào.

Báo Saigon Times ghi bà Lệ Khanh 68 tuổi, tôi hỏi về cá nhân bà, bà kể:

- Tôi có thể nói tiếng Việt Nam và có tên Việt Nam là LỆ KHANH, nhưng tôi không phải là người Việt. Tôi là người Thái-Lan, thuộc một

bộ tộc thiểu số gốc Chăm tại vùng núi Shakhon miền Bắc Thái-Lan. Bộ tộc tôi theo Mẫu Hệ, tên ông ngoại của tôi là Thầy Bùa Ngải Kha-Mắt-Kham Bi-Rô kiêm Già Làng trong toàn bộ tộc. Tên thật của tôi là KHA-LAY-MAY Chúng tôi theo Hồi Giáo nhưng không cuồng tín và không chấp nhận khủng bố. Theo tục lệ, mỗi đứa trẻ sinh ra đều được bộ tộc dành cho một cái hũ chứa các viên sỏi để tính tuổi của mình.

Lúc tôi được 8 viên sỏi thì tôi bị bệnh nặng và mê man nhiều ngày. Ngoại của tôi đã dùng bùa ngải chữa cho tôi lành bệnh. Nhưng ngay sau đó trong bộ tộc bị bệnh dịch tả gây chết hàng loạt và dân khắp vùng kéo đến yêu cầu đốt tôi thành tro vì cho rằng tôi đã chết mà nay sống lại làm con Ma Lai về giết hại dân buôn bản. Ông Nội tôi là nhà chân tu Phật Giáo Thái Lan đã bàn với ông Ngoại tôi và hai gia đình đành chuẩn bị thực phẩm gửi tôi cho một đoàn người buôn lậu đưa ra khỏi vùng. Khi ra đi, ông ngoại tôi cho tôi mang theo một túi bùa ngải mà tôi được huấn luyện từ khi mới lên 3 viên sỏi.

Ngoại đọc bùa chú cho tôi đi và nói rằng khi tôi lớn lên là không được gần đàn ông và phải làm nghề bùa ngải để cứu nhân độ thế. Đoàn buôn lậu đưa tôi băng rừng trong nhiều ngày đêm và cuối cùng đến gửi tôi tại một già làng thuộc buôn Thượng ở khu vực Mai Thôn gần Đà-Lạt. Khi tôi được 12 tuổi thì tôi hái lan rừng mang ra chợ Đà-Lạt bán và tôi được gặp một phụ nữ Việt Nam tên là LỆ KHANH, đã đưa tôi về nhà ở chung để giúp đỡ tôi. Tôi thực sự ở với chị Lệ Khanh vào lúc tôi 16 tuổi và tên thật của tôi là KHA-LAY-MAY nên cả nhà gọi tôi là MAY.

Tôi nói được tiếng Thượng, tiếng Thái và nay chị Lệ Khanh dạy thêm cho tôi tiếng Việt. Chồng chị Lệ Khanh là anh Trần Văn Hải, đã

quyết định đưa gia đình về Sài-gòn sinh sống vào khoảng năm 1970. Tôi đi theo và nhờ đó tôi có dịp quen với các anh chị đào kép Cải Lương. Tôi kiếm được ít tiền và sang lại Đoàn Cải Lương Hoa Anh Đào - Kim Chưởng để làm bầu gánh một thời gian. Thời gian này tôi có dịp trở lại Thái-Lan tìm về nguồn gốc của tôi. Tôi đã tìm được các thầy Bùa Ngãi cấp đẳng cao cường và được truyền lại các bí quyết trong nghề Bùa Ngãi nhưng tôi phải thề không được dùng Bùa Ngãi để ếm hại người khác.

Đến năm 1971 thì chị Lệ Khanh bị bệnh và qua đời. Anh Trần Văn Hải chồng chị làm việc cho Mỹ ở Kho 5 có 3 đứa con gái và tôi thay chị Lệ Khanh để lo cho các con của chị mà tôi xem như con ruột của mình. Chúng cũng gọi tôi bằng mẹ mặc dầu tôi nhỏ tuổi hơn chị Lệ Khanh.

Sau khi Việt Cộng chiến Sài-gòn, anh Hải đưa các con về làm rẫy tại Long Khánh gần Trại giam K3 tức Z30D. Tôi cũng đi theo và một hôm lúc tôi đang làm rẫy, thấy anh em tù Sĩ quan cải tạo đi qua rách rưới và đói khát, tôi kiếm tiền mua đường thẻ ném cho anh em chia nhau Tụi Việt Cộng bắt gặp và bắt giam tôi, đánh đập tôi tàn nhẫn rồi nhốt tôi 2 năm tại trại B5 Biên Hòa về tội làm gián điệp cho Mỹ Ngụy.

Bà Kha-Lay-May kể tiếp: "Khi ra khỏi tù, tôi nghĩ phải tìm mọi cách ra khỏi Việt Nam vì sống với Cộng Sản thì các con của chị Lệ Khanh chẳng thể nào có được tương lai. Thế rồi, tôi quyết định dùng bùa ngãi để nói chuyện với Cục Quản Lý Xuất Nhập Cảnh của Cộng Sản tại Sài-gòn. Tôi lấy giấy tờ của chị Lệ Khanh sinh năm 1940 nay đã chết và khai là giấy tờ của tôi. Anh Hải là chồng của chị Lệ Khanh nay trên giấy tờ là chồng của tôi và các con của chị đều là con tôi cả.

Tôi lấy Oxy Già để nhuộm vàng tóc của một đứa con gái và Cán bộ Công An ở Sài-gòn đã giúp tôi khai giấy tờ là tôi có chồng tên là Trần Văn Hải, sau đó chồng tôi bỏ mấy mẹ con tôi đi theo người khác nên tôi đi làm sở Mỹ nên quen với một lính Mỹ và có riêng một đứa con gái lai Mỹ.

Rồi sau khi Cộng Sản vào thì chồng tôi trở về lại nên gia đình tôi sum họp và chồng tôi cũng có công giúp tôi nuôi đứa con gái lai Mỹ thành người. Nhờ đó, khi đi phỏng vấn thì cả gia đình anh Hải và tôi đã được xuất cảnh đến San Jose. Chúng tôi nay vào quốc tịch Mỹ và mua nhà tại 2924 Garden Ave, San Jose, CA 95111, Tel. (408) 365-8043. Tôi mang ơn Việt Nam và nay tôi hành nghề bùa ngãi để nếu được ai cho đồng nào thì tôi lại mang về giúp đỡ những người nghèo khổ tại Sài-gòn. Ở San Jose, nhiều thầy bùa ngãi người Miên thường ăn tiền để đi thư yếm người khác.

Tôi đã giải bùa cho nhiều người Việt Nam gặp nạn bị thư yếm và tôi đã cứu họ được sống. Tôi giúp cho nhiều người làm ăn thịnh vượng và giúp trị các người bị phong tê thấp liệt tay chân. Những bệnh như thế tôi chỉ đọc lời khấn và vuốt vài cái là họ có thể hết ngay tức thì. Tôi không lấy tiền khi giúp người bệnh. Những ai bị mụn đầy mặt, tôi cũng chữa khỏi ngay và da mặt họ sẽ láng o như da mặt của tôi. Những người đến trị mụn tôi cũng không lấy tiền, tuy nhiên họ có thể cho anh Hải một vài đồng vì anh ấy sát trùng dụng cụ. Những ai mất của, hãy mang theo một đứa bé trai từ 8 tuổi đến 10 tuổi. Đứa bé đó sẽ nhìn vào bàn tay của tôi và thấy được ai là người đã ăn cắp giống như nhìn lên màn ảnh TV để xem phim vậy.

Việt Báo viết bài này như một chuyện lạ để đọc giả tìm hiểu. Giữa thời đại văn minh tại sao có những hiện tượng bùa ngãi lạ lùng này. Những ngày kế tiếp sau đó, phái viên Việt Báo bắt chợt đến xem một số khách đến xin giải bùa hay xin tìm của bị mất. Một phụ nữ bỏ toàn bộ nữ trang và \$30,000 tiền mặt vào trong một chiếc giày ống cao cổ để định mua Mobile Home, nhưng đã bị mất sạch và bị người chồng chửi rửa thậm tệ là lấy tiền cho trai. Người vợ được bạn giới thiệu đến xem và đã dắt theo một đứa cháu trai 9 tuổi của bên chồng và không cho đứa bé biết trước chuyện gì.

Khi thằng bé nhìn vào bàn tay phải của bà Kha-Lay-May, nó nói: "Cô ơi, con thấy chú Tám lấy một chiếc giày ở dưới giường ra và thò tay vào trong chiếc giày lấy ra một gói đồ gì đó...và...chú Tám lái xe đem gói đồ đến đưa cho Cô Út".

Người phụ nữ mất của đứng bật dậy như cái lò xo: "Trời ơi, ông chồng tui. thế mà cứ chửi tui hoài. lấy hết gia sản qua đưa cho em ruột không biết đang tính chuyện gì đây!"

Người phụ nữ mừng rỡ bỏ vào lọ cúng tổ 30 Mỹ-kim và bước ra ngoài. Người phụ nữ xin miễn ghi tên tuổi vì sợ nói ra bị mặt người chồng!

Chuyện nghe thật khó tin, nhưng đang có thật trong một đất nước văn minh hiện đại như Hoa Kỳ.

Nguồn: vietfun

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 30 tháng 8 năm 2007

